

หนังสือชุด บรมราชทูตมาเรีอักษรานุรักษ์
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ลำดับที่ 18

Prapin Manomaivibool

Prapin Manomaivibool

A Study of Sino-Thai Lexical Correspondences

by

Prapin Manomaivibool

A Study of Sino-Thai Lexical Correspondences

ประพิน มโนมัยวิบูลย์

กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2563

440 หน้า

ISBN 978-616-568-101-8

จัดพิมพ์โดย โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ
 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รองคณบดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หนึ่งหทัย แรงผลสัมฤทธิ์
 โทร. 0-2218-4888

พิมพ์ครั้งที่ 1 จำนวน 300 เล่ม กรกฎาคม พ.ศ. 2563

พิมพ์ที่ สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

คำนิยม

เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีน มีสำนวนกล่าวกันเรื่อยๆ อย่างซึมซาบว่า ไทยจีนใช้อื่นไกลพี่น้องกัน เมื่อถามต่อไปว่าเป็นพี่น้องกันอย่างไร เมื่อไรแต่ครั้งไหน มีวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่งที่คล้ายคลึงหรือสืบทอดกันมาอย่างไร ถ้ายทอดยืมกันมาอย่างไร ตั้งแต่เมื่อไร จึงได้กล่าวเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าเป็นพี่น้องกัน ก็มักจะตอบล่องลอย หาหลักเกณฑ์เป็นพยานมั่นคงไม่ค่อยจะได้

จริงอยู่ในด้านเชื้อสายที่อยู่ในปัจจุบัน อาจกล่าวได้ว่าไทยส่วนมากมีเชื้อสายจีนบ้าง ไม่มากก็น้อย วัฒนธรรมความเชื่อต่างๆ อาจจะรักษาไว้ได้มากกว่าจีนจริงๆ ด้วยซ้ำ แต่ข้อนี้เป็นเรื่องปัจจุบัน จะสืบขึ้นไปได้ก็ไม่กี่ชั่ว ถ้าจะถือเป็นประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์จริงๆ ก็มั่วๆ อยู่ จะสืบสาวให้ลึกลงไปในเชิงประวัติจึงต้องอาศัยงานวิจัยหลายด้าน ในบรรดาวิชาการอันจะช่วยส่องแสงเข้าไปให้เห็นประจักษ์เรื่องความสัมพันธ์ไทยจีนนี้ ภาษาศาสตร์เชิงประวัติภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ เป็นยานสำคัญ เป็นหลักใหญ่หลักหนึ่งที่จะสืบได้ พิสูจน์ได้ว่า ไทยจีนใช้อื่นไกลพี่น้องกัน

เพราะเหตุไรจึงกล่าวว่าภาษาศาสตร์เชิงประวัติเป็นยานสำคัญเพื่อพิสูจน์เรื่องนี้ คำตอบก็คือ ขนชาติต่างภาษาที่อยู่ใกล้กันย่อมมีภาษา มีคำ ลักษณะทางไวยากรณ์ที่เทียบเคียงกันได้ เพราะไปมาหาสู่กัน กรณีของไทยกับจีนนี้สืบสร้างกลับไปได้ในประวัติศาสตร์ จะเรียกว่า ถึงขั้นโบราณกาลก็ได้

หนังสือเรื่อง The Study of Sino-Thai Lexicon Correspondences อันเป็นงานวิจัยปริญญาดุษฎีบัณฑิตของศาสตราจารย์พิเศษ ดร.ประพนธ์ มโนมัยวิบูลย์ แสดงให้เห็นความข้อนี้ได้กระจ่างชัดเจนที่สุด น่าเสียดายว่า สาธารณชนคนไทยจะพึงได้เห็นได้ทราบหนังสืออันควรจะตีพิมพ์นานมาแล้ว แม้งานวิจัยนี้จะเขียนเมื่อปีค.ศ. ๑๙๗๕ แต่งานนี้ก็ยังคงเป็นงานวิจัยบุกเบิกและยังเป็นหลักของภาษาศาสตร์เชิงประวัติไทยจีน อันเป็นที่อ้างอิงทั้งในประเทศและในสากลโลก เป็นหลักฐานที่ผู้ค้นคว้าวิจัยได้ค้นคว้าวางหลักการเปรียบเทียบ ชี้ให้เห็นชัดว่า คำไทย-คำจีนสัมพันธ์กันอย่างไร มีหลักเกณฑ์

อย่างไร เป็นการสืบสร้างพิสูจน์อย่างมั่นคงทางวิชาการว่า สัมพันธ์กันจริง ตั้งแต่สมัยใด งานวิจัยนี้จึงไม่เพียงให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ แต่ยังเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่า ไทยจีนติดต่อสัมพันธ์กันแต่ครั้งไหน ตลอดจนมาถึงยุคใดอีกด้วย

จริงอยู่มีหนังสือหรืองานเขียนว่าด้วยคำยืมหลายเล่ม หนังสือหรืองานวิจัยเหล่านั้น มักกล่าวถึงคำยืมจีนในภาษาไทยในปัจจุบัน เป็นเรื่องที่ยังไม่ได้ค้นคว้าให้ลึกลงไปว่า คำไทย-จีนที่เหมือนกันนั้นเป็นอย่างไร มีการกลายเสียงในระบบภาษาของทั้งสองภาษา อย่างไร ความรู้เหล่านี้จะหาไม่ได้จากที่อื่นนอกจากจะอ่านงานเรื่อง The Study of Sino-Thai Lexicon Correspondences นี้

ผู้ที่ได้อ่านได้ศึกษางานค้นคว้าวิจัยอันเป็นแบบอย่างและเป็นหลักทางวิชาการของ ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.ประพนธ์ มโนมัยวิบูลย์นี้ จึงจะสามารถกล่าวได้อย่างมั่นคงและมั่นใจ มีพยานหลักฐานทางวิชาการอย่างทราบซึ่งว่า ไทยจีนใช้อื่นไกลพี่น้องกัน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัสววิรุฬหการ

คณบดีคณะอักษรศาสตร์ (๒๕๕๑-๒๕๕๘)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Foreword¹

When talking about the relationship between Thai people and the Chinese, the saying goes: Thais and Chinese are not strangers; we are kin. However, if asked further how this is so and since when did this happen and have there been any particular similarities or evolutionary traits between the two cultures at specific times in history or certain incidents that make us so confident about this, the answer tends to be rather vague. Rarely can one cite substantial evidence to prove this.

As a matter of fact, as far as lineage is concerned, a great number of Thais have a degree of Chinese ancestry. Indeed, we Thais may have preserved even more of Chinese culture and beliefs than Chinese people in China have. But this is only evident today. Even if we go back in time, we can only do so for a few generations. That the two peoples are biologically related is, admittedly, a loose assumption and, until its history can be confirmed, one must rely on many fields of research. Among all the branches of knowledge which might be able to verify the relationship between the Thais and the Chinese, linguistics --- comparative historical linguistics --- remains the main vehicle and important tool that can prove that the Thais and Chinese are no strangers but are, in fact, blood relatives.

Why do I say historical linguistics is the important vehicle to prove the link between our two peoples? My answer is that any two peoples who live close to one another naturally have related languages, lexicons and grammatical features. This is because they communicate with each other. This applies to the

¹ Translated by Professor Charurat Tantraporn

languages of the Thais and Chinese, which can be traced far back as far as ancient times.

The Study of Sino-Thai Lexicon Correspondences, consisting of Professor Prapin Manomaivibool's doctoral research work, is the best proof of this fact. It is about time Thai people read a book like this which should have been published long before now. Indeed, her research was carried out as far back as the year 1975. Nonetheless the work remains today a pioneering piece of research and a major historical Sino-Thai linguistic study. It is a reliable work of reference that has already been cited both locally and worldwide. This researcher has investigated the languages ---through the methods she has opted to use --- and confirmed the Sino-Thai relationship, revealing in what ways the two languages correspond and for how long. Her findings support the assertion that the two languages are related. This study, therefore, is not only a scholarly work in the field of comparative linguistics but it also serves as historical evidence showing for how long the Thai people have been in contact with the Chinese and over what period of time.

Actually, it is possible to find quite a few books written on the topic of loan words but these touch mostly on modern day borrowed Chinese lexicons found in the Thai language today. No investigation has yet been seriously carried out on how the corresponding lexicons came about and how the language systems evolved and blended. One can learn about this from nowhere else but this masterpiece of a work.

Those of us who have read Professor Prapin Manomaivibool's exemplary, documented work will not hesitate to attest with confidence that we Thais and Chinese are no strangers; we are kindred.

Professor Prapod Assavavirulhakarn, Ph.D.

Dean of the Faculty of Arts (2008-2015)

Chulalongkorn University

TABLE OF CONTENTS

	Page
CHAPTER I INTRODUCTION	1
I.1. Subject and Aim of Study	1
I.2. General information on the Thais	4
I.3. Published Sino-Tai Lexical Studies	17
I.4. The Corpus.....	18
I.5. Orthography.....	18
I.6. Conventions	19
FOOTNOTES	21
CHAPTER II THAI FROM 1283 TO 1975 A.D.....	24
II.1. Standard Thai.....	24
II.2. History of Orthography	24
II.3. Explanation of the Writing System	31
II.4. Match between Written Symbols and Present Phonemic System	42
FOOTNOTES	53
CHAPTER III THE TWO SYSTEMS.....	57
III.1. Presentation of the Two Phonological Systems	57
III.2. Proto-Tai	58
III.3. The Ch'ieh Yùn or Middle Chinese System	91
III.4. A Brief Account of Old Chinese	99
FOOTNOTES	104

Table of Contents (Continued)

	Page
CHAPTER IV INITIAL CORRESPONDENCES	108
IV.1. Labials	109
IV.2. Dental Stops and Sonorants.....	121
IV.3. Dental Affricates and Fricatives	132
IV.4. Supradental Stops and Nasals.....	137
IV.5. Supradental Affricates and Fricatives.....	144
IV.6. Palatals.....	147
IV.7. Velars and Laryngeals	155
FOOTNOTES	172
CHAPTER V FINAL CORRESPONDENCES	178
V.1. Rime Group <u>kuǒ</u>	178
V.2. Rime Group <u>chiǎ</u>	181
V.3. Rime Group <u>yù</u>	182
V.4. Rime category <u>hsièh</u>	187
V.5. Rime Group <u>chǐh</u>	193
V..6 Rime Group <u>hsiào</u>	199
V.7. Rime Group <u>liú</u>	203
V.8. Rime Group <u>hsién</u>	206
V.9. Rime Group <u>shēn</u>	213
V.10. Rime Group <u>shān</u>	214

Table of Contents (Continued)

	Page
V.11. Rime Group <u>chên</u>	227
V.12. Rime Group <u>tàng</u>	235
V.13. Rime Group <u>chiāng</u>	239
V.14. Rime Group <u>tsēng</u>	240
V.15. Rime Group <u>kěng</u>	241
V.16. Rime Group <u>t'üŋ</u>	246
FOOTNOTES	251
CHAPTER VI TONAL CORRESPONDENCES	260
VI.1. P'íng-shēng	267
VI.2. Shǎng-shēng	274
VI.3. Ch'ù-shēng.....	279
VI.4. Jù-shēng.....	285
FOOTNOTES	288
CHAPTER VII CONCLUSION.....	290
VII.1. Classification of the Entry into Three Classes	290
VII.2. Word List.....	291
VII.3. Significance	365
VII.4. Hypothesis and Suggestions	368
FOOTNOTES	377

Table of Contents (Continued)

	Page
BIBLIOGRAPHY.....	379
INDEX	405
Professor Jerry Norman, Chairman of Supervisory Committee’s statement of evaluation.....	427
VITA	428

CHAPTER I

INTRODUCTION

I.1. Subject and Aim of Study

I.1.1. Subject

The source material for this study is a body of approximately 620 Standard Thai words that appears to be related in some way to Chinese. Recent loans that were introduced into the Thai language from Chinese immigrants in Thailand during the 19th and 20th Centuries will not be discussed. Such loanwords have been studied by Søren Egerod (1958) in his “Swatow Loanwords in Siamese.” This study also excludes from consideration words which have been authoritatively identified as originating from Chinese in the official Thai monolingual dictionary issued by the Thai Royal Institute (Rāṭchabandittaya-sathān, 1950).

The lexical items studied here are all words which the Thais have assumed to be of native origin. Most of the lexical items are also widely attested in other Tai¹ dialects, and that fact makes it very probable that they existed in the proto-language before the Tai people spread throughout the various regions of South East Asia. But that fact neither confirms that the lexical items originated from the native Tai stock, nor excludes the possibility that they are related in some way or other to Chinese.

I.1.2. Aim of study

My purpose will be to present an analysis of the phonology of the Thai words in question, and to investigate the systematic relationships which exist between Chinese and Thai. The study of these lexical items is meant, primarily, to throw some light on the reconstruction and phonology of Middle Chinese, and possibly of Old Chinese. Secondly, the analysis may be useful to those scholars working on the reconstruction of Proto-Tai.

This word study will not attempt to prove or disprove the hypothesis that Chinese and Tai are related genetically. At present the genetic relationship of Tai with any other language group remains undemonstrated in any rigorous fashion. The once popular idea of a Tai-Chinese relationship advanced by Henri Maspéro (1911, 1920) and Kurt Wulff (1934) has never been systematically proven, though most scholars still approach the study of Tai as if the Chinese-Tai connection were at least potentially provable. On the other hand, some scholars, mostly general linguists and anthropologists not well acquainted with languages of South East Asia, have abandoned the Tai-Chinese division, and have uncritically accepted the hypothesis advanced by Paul K. Benedict (1942). Benedict based his hypothesis on rather scanty evidence from a number of minor languages in the area, for example, Laqua and Lati (China-North Vietnam border), and Kelao (small scattered group in south-central China), in which he perceived traces of a transitional group between Tai and Indonesian. He then tentatively named this group of minor languages “Kadai,” and proposed the theory that the Tai languages are ultimately related to Malayo-Polynesian² but at the same time deeply influenced by Chinese, from which they have borrowed

a considerable number of words, a complete tonal system, and monosyllabicity. Despite the fact that the theory has been widely accepted, a careful study of the data and the methodology reveals, in my opinion, that the relationship should by no means be considered incontrovertibly established. Moreover, many of Benedict's reconstructions of Tai words are very debatable. At present it is premature to assert that Tai is related to Indonesian: the relationship has yet to be proved. It is a problem which will take some time to solve. A more realistic reconstruction of Proto-Tai would place us much nearer a solution to such a problem.

At this point, the Tai family is best considered a separate language stock (Li 1960, Brown 1965, Jones 1966). For it is only by searching for lexical and morphological parallels on all sides, and as a result establishing the phonetic equations found in such parallels, that a genetic relation of a doubtful group such as Tai, can finally be decided.

In this study, I shall merely offer material consisting of lexical items showing regular phonological correspondences between Chinese and Thai. Later scholars in Sino-Tai studies may then consider whether some of the correspondences are the result of borrowing, or are due to common inheritance, or both, or whether some correspondences are just accidental. However, some of the entries are so common in South East Asia that we cannot be certain about their origin. Since the Chinese are generally considered to be culturally superior, scholars who believe the relation to be one of borrowing, think that the origin of such words is Chinese; for example, “ginger” (No. 169),³ “eggplant” (No. 181), “mustard-plant” (No. 106), and “chicken” (No. 95). The task, however, of proving